

[J. Oskar Andersen.]

der krævedes en Betaling af dem, der gaar paa disse Skoler; den kunde eventuelt aftjenes, om jeg saa maa sige, gennem Statist-tjeneste for Teatret, men det forekommer mig meget rimeligt, at der ydes en Betaling. Det synes nu at fremgaa af Ministerens Udtalelser Sp. 1827, at det er en Forudsætning, at Skolerne opretholdes, men hvorfor slaas det saa ikke fast? Jeg mener, det absolut maa slaas fast, fordi man nu giver Chefen økonomiske Vilkaar, med Hensyn til hvis Virkning vi i alt Fald staar ganske usikre. Derfor maa man slaas fast, at paa disse Omraader kan der ikke ske Indskrænkninger.

Et andet Punkt, som ogsaa staar ukendt efter dette Lovforslag om Teatrets Drift, er Spørgsmaalet om Driftsmetoden, hvad Abonnement angaar, om de to Scener skal drives saaledes, at der opretholdes et Abonnement, hvilket jo paa mange Maader sikrer Teatret en fast Kundekreds. Jeg er ganske uklar over, hvordan man tænker sig dette Forhold for det ene og det andet Teater. Jeg ved meget vel, hvordan man har tænkt sig det efter de Oplysninger, der blev forelagt os, da vi behandlede Bygningen af Dobbeltscenen, men her siges der altsaa ikke noget; det synes saaledes ganske at ligge i Ministerens Haand at bestemme over dette.

Endelig er der Spørgsmaalet om Billetpriserens Nedsættelse, et Spørgsmaal, som jo i høj Grad hænger sammen med Spørgsmaalet om Abonnement. Jeg er ganske enig med den foregaaende ærede Taler om, at det er meget vigtigt for os her i Rigsdagen at faa Klarhed herover, thi naar Rigsdagen bevilger et dog saa stort Pengebeløb baade til Driftskapital og til den aarlige Drift, har vi ogsaa Forpligtelse til at sørge for, at Teatrets Ydelser bliver tilgængelige for en større Mængde, end det i Øjeblikket ganske naturligt er Tilfældet, da en stor Del af det gode Publikum ved de høje Billetpriser ganske simpelt er udelukket fra at komme i Teatret.

Jeg mener ogsaa, som det blev fremhævet af den sidste ærede Taler, at Forpligtelsen med Hensyn til Spil i Provinsen og navnlig da Forpligtelsen overfor Sønderjylland maa slaas fast. Inden man overhovedet tænker paa Besættelsen af Chefs-posten og Udvalget, maa ogsaa disse Forpligtelser absolut være fastlagt.

Jeg har hermed nævnt de Punkter, hvor jeg mener, der kan være Tvivl om, hvorvidt dette Lovforslag virkelig naar det Maal, der er sat, at Teatret baade kunstnerisk og økonomisk bliver selvstændigt. Der er altsaa adskillige Punkter, hvor man

maa forlange Oplysninger for at kunne tro paa, at dette bliver muligt, og der er adskillige Punkter, hvor man, synes jeg, maa kræve Ændringer.

Jeg skal saa omtale, hvordan mit Parti stiller sig til dette Lovforslag. Der har gjort sig to Strømninger gældende indenfor vor Gruppe. Der er en Gruppe eller en Strømning, kunde jeg kalde det, der anlægger som Hovedsynspunkt dette, at det er for tidligt at træffe en Ordning, som, selv om det er et Forsøg for 5 Aar, dog alligevel er Udtryk for et Ønske om en endelig Fastlæggelse af Statens Forpligtelser overfor Teatret. Man mener, at dette er for tidligt, navnlig under Hensyn til, at man ikke har noget som helst Kendskab til, hvordan Dobbeltscenens Drift vil stille sig, saa man kan være klar over, hvordan et fornuftigt Budget for Teatret kan lægges. Og endvidere synes man, at Lovforslaget i det hele er for vidtgaende; det kan være tvivlsomt, om det overhovedet er rimeligt paa det nuværende Tidspunkt at skride til en Lovgivning; man vilde foretrække, at man nøjedes med at indrette et fast Styre, hvad der kunde ske ad administrativ Vej, og at man saa giver dette faste Styre — med Hensyn til hvilket man ganske deler den Tankegang, at det virkelig maa være et fast Styre med stor Myndighed — et Prøveaar, maaske to, inden man fastsætter de finansielle Forhold for Teatret.

En anden Strømning indenfor Partiet, den Gruppe, som jeg selv tilhører, er principielt enig med Ministeren om dette Lovforslag. Vi begærer, som jeg har sagt før, adskillige Oplysninger og ønsker visse Ændringer, men vi giver Ministeren Ret i, at det er forstandigt, og det er paakrævet, at man nu skrider til at sætte Punktum, at man nu maa have en Ordning, som virkelig er af en saadan Art, at man ovre paa det kongelige Teater forstaar, at nu maa de tage sig sammen, nu maa der ske en endelig Afvikling af de Forhold, som i saa høj Grad har været uheldige i finansiel Henseende for Staten indtil nu. Sprækken skal effektivt dækkes, og vi mener endog, at der maaske kunde være Tale om, at denne Sprække kunde dækkes paa en endnu mere effektiv Maade, end Ministeren har tænkt sig.

Den højtærede Minister tænker sig jo, at den bestaaende Lovgivning stadig skal bestaa, den skal kun suspenderes. Jeg vilde mene, at man derigennem ligesom giver Teatret et stadigt Haab om, at hvor galt det end gaar, vil man kunne falde tilbage paa det gamle. Jeg mener, at det er urigtigt,